

САРА ГРБИЋ, КАРАТИСТКИЊА

КОРАК ДО ЦИЉА

Код мене се све некако дешавало веома брзо. Улазак из јуниорске у сениорску репрезентацију, па медаља на првом Европском првенству. Исто је било на следећем такмичењу, па поново...

Имала сам доста успеха, али оно што још нисам успела да освојим јесте злато на првенству Старог континента. Више је других места него првих, и то ме већ годинама мори, јер кад год освојим сребро имам утисак као да ништа нисам постигла.

У животу наше саговорнице Саре Грбић, једне од каратисткиња Србије и Црне Горе са највећим бројем трофеја, како је већ сама рекла, све је ишло веома брзо. Привучена древном јапанском борилачком вештином, лако је овладала њоме, што јој је донело бројне титуле, признања, путовања, самопоуздање које успех повлачи за собом и, на крају, средина је човека који је њеном животу дао посебан смисао – Вању Грбића. Упознала га је на свечаности одржаној поводом проглашења најбољег спортисте 2000. године, када је она изабрана за најбољу јуниорку, а он за најбољег сениора. Овај део можда и не звучи као брз док се не каже да су се венчали након само неколико месеци познанства, када је њој било свега двадесет година. Данас имају осамнаестомесечну кћеркицу Ину, која је рођена у Москви. Са само двадесет дана живота она се нашла у наручју родбине и пријатеља у Србији и Црној Гори, да би се убрзо потом са родитељима скрасила у Италији, где и данас све троје живе. Са таквим почетком, имајући на уму и генетску потку, живот мале девојчице већ сада се може одредити као брз. Али, кренимо редом...

– Почетак мог бављења спортом не разликује се много од почетака већине деце која се укључују у спортске секције у основној школи. Када је у мојој школи отворена секција за карате, коју је држао "Раднички", сестра, брат и ја одмах смо се уписали. Морам да признам да разлог није била љубав према том спорту, пошто је нас занимао спорт уопште, већ што је то тада била једина спортска секција у нашој школи. Чак су се у почетку вршњаци шалили на наш рачун, пошто су о каратеу знали онолико колико су видели у филмовима о Брусу Лију и Џекију Чену, а то није нимало наликовало на спорт којим би се бавиле девојчице.

– Прво смо Марта и ја шест година тренирале у “Радничком”, док се брат веома брзо преоријентисао на кошарку. Онда смо се пребациле у “Соко Штарк” зато што су тада у њему били бољи услови за тренирање, одласке на такмичења, а и клуб је представљао име у свету каратеа код нас. Након три године тренирања у том клубу прешла сам у “Дијамант” из Зрењанина. Тамо сам заиста била задовољна и читава прича о одласку из “Дијаманта” болна је тачка у мојој каријери. Суштина је у томе што ме, без обзира на медаље и титуле које сам освајала за тај клуб, у време када сам остала у другом стању и породила се, тренер потпуно заборавио. Како нисам особа која би некога вукла за рукав, када је дошло време да се вратим у карате, отишла сам у “Будућност”, где су ме оберучке примили.

Како то изгледа живети у Италији, обилазити родитеље и пријатеље у Београду и Новом Саду, тренирати за клуб из Подгорице и имати осамнаестомесечну девојчицу?

– Заиста звучи помало хаотично и компликовано, али када је реч о мом бављењу спортом, тренер Рајко Бујошевић ми у свему излази у сусрет и оставља простор да се сама организујем, знајући да ћу потпуно професионално одрадити свој део посла. Пошто моја сестра живи у Подгорици, одласке у тај град искористим за тренирање и дружење са њом, а она ми помаже и око чувања Ине. Да се у нашем каратеу потписују неки озбиљнији и значајнији уговори, вероватно бих морала да боравим у Подгорици. Пошто није тако, углавном тренирам у Латини, градићу недалеко од Рима, где већ другу годину живимо. Тамо сама радим у теретани у којој и Вања тренира, а када ми је потребан спаринг-партнер долазим у Подгорицу или Београд.

Дужа пауза коју си направила у каријери, због трудноће и порођаја, није много утицала на квалитет твојих спортских наступа. Како је изгледао повратак на борилишта?

– Почела сам тренирати осам месеци после порођаја, пошто су ми саветовали да не пренаглим са почетком. Морам да признам да ми је тада било прилично тешко, пошто сам, с једне

Прво смо увежбавали кате, што нам је с временом досадило, али касније, када су уведене борбе, уз упорност нашег тренера који нас је бодрио, био је то довољан подстрек да сестра Марта и ја наставимо даље, да не одустанемо. Потом сам добила и прве медаље. Оне су ми дале нову снагу за све веће напоре који су долазили са напредовањем у спорту. На крају ме ништа друго није занимало осим каратеа, мада сам га завољела на прави начин тек када сам ушла у сениорску репрезентацију. Сваком ко се бави спортом сан је да уђе у репрезентацију. Када сам то постигла, јасно сам могла да видим себе даље у том спорту.

Како је изгледао твој пут од “Радничког” до “Будућности” из Подгорице, клуба за који данас тренираш? Доста се причало о разлозима преласка у тај клуб.

*Породица као инспирација
– Грбићи на Калемегдану*

стране, жарко желела da се вратим у спорт, док сам, с друге стране, чезнула да сваки тренутак проведем са Ином. Први пут смо се растале када је она имала једанаест и по месеци, на четири дана, и тада сам хтела да пукнем од чежње.

Ипак си на Првенству Србије и Црне Горе, првом такмичењу на коме си учествовала после повратка, освојила злато у својој категорији и бронзу у апсолутној?

– На том такмичењу имала сам трему какву раније нисам осећала, као да се никада нисам такмичила. Самим тим више ми је значајно успех који сам постигла, јер ми је улио неопходно самопоуздање, тако да сам на Медитеранском првенству, које је одржано касније, била трећа. Онда ми се догодило нешто што ми ни дан данас нико није разјаснио, а на чему ћу инсистирати. Наиме, после три месеца припремања за Европско првенство, само дан пред почетак такмичења сазнала сам да нећу наступити за репрезентацију. Да нисам стекла одређени статус у овом спорту, можда бих прешла преко свега. Овако ћу кад-тад захтевати да ми се објасни који је разлог за то што се догодило, нарочито када премотам филм уназад и сетим се колико пута нисам била са својим дететом да бих се што боље припремила за то такмичење. Пошто су ту, очигледно, превагнули неки други разлози, који немају везе са спортом, настојају да се то рашчисти. Све се то десило после мог преласка у “Будућност”. Сујете и ко зна чега још има у свим спортовима, али мени се први пут десило да због тога страдам, и то ме погодило.

Једно време си живела у Јапану, колеџи каратеа. Какво искуство носиш из те земље?

– Тамо сам се први пут сусрела са једним специфичним, наслепљеним приступом тренингу, који Јапанци не желе да мењају ни по коју цену. Рекла бих да су фанатични када је о традицији реч, иако се карате доста изменио у односу на оно што је био у та древна времена. Постао је занимљивији и допадљивији за публику, све је убрзано и лепо за око. Док у нашем каратеу тренинг траје највише сат и по, пошто борбе трају по два минута, у Јапану тренинг траје три сата, и то ударничким темпом. Чини ми се да је то претерано. Са друге стране, оно што бисмо могли да научимо од њих јесте велика пожртвованост. Иако губе са 2:0, они ће да изгоре у борби до истека другог минута. Можда би нека комбинација нашег и њиховог начина рада представљала идеалан спој.

Какво је твоје виђење наше Карате репрезентације?

– Пре моје генерације у нашем женском каратеу било је само једно неприкосновено име – Тања Петровић, која је освајала медаље. После ње је дошла моја генерација. У њој свака од нас има нешто своје, другачије од оне претходне, и захваљујући томе може да узме медаљу, док смо екипно скоро на сваком такмичењу освајале медаљу. Тако смо и почеле, као најмлађа екипа у историји европских првенстава која је узела одличје.

По мом мишљењу, основни проблем у нашој репрезентацији јесте у томе што се никада не зна тачан план и програм рада, као што је то у другим земљама, где спортисти, захваљујући доброј организацији, могу да се посвете студирању, док смо ми вечити студенти који свуда са собом носе књиге и – на томе најчешће остајемо. О материјалној ситуацији сувишно је и говорити, пошто је општепознато да су код нас индивидуални спортови у запећку. Ми не можемо да се сакупимо сви у истој опреми, зову нас *Бенетон репрезентацијом*, а камоли нешто више – али навијамо сви једни за друге. ■

Сања САВИЋ
Снимио Горан СТАНКОВИЋ

Са Гораном Чегаром о УТРЦИ СА

Први пут ове године Војска Србије и Црне Горе имала је свог представника на Светском војном првенству у маратону у Венецији, десетара по уговору Горана Чегара, актуелног државног првака у маратону, који је у војној конкуренцији заузео врло добро 21. место

Еио је то Горану четврти маратон на коме је учествовао у кратком периоду, а шести у овој години. Наиме, 11. септембра изненадио је многе у Поречу када је у конкуренцији такмичара, међу којима су неки учествовали и на олимпијским играма, заузео треће место. После тога трчао је у Истанбулу на Балканском првенству у маратону где је био шести, па у Загребу 14. По повратку из Венеције трчао је и у Подгорици где је и окончао успешну такмичарску сезону.

Очекивао је да на Светском војном првенству заузме “златну средину”, како је и било, али и да буде бржи од истрчаних 2.39.35. Међутим, имајући у виду да су припреме за учешће на том такмичењу, те обезбеђење опреме и свега осталог што је неопходно да би један маратонац стигао до циља (исхрана, витамини и др.), препуштени моћима његове јаке жеље да се такмичи и доброј вољи спонзора, постигнуто време је више него задовољавајуће. Тим пре када се зна да је од педесе-